

Arrest

nr. 64 131 van 29 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 20 januari 2010 een asielaanvraag in.

Op 18 januari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 januari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 7 februari 2011 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2011 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 februari 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 16 maart 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin toont hij in zijn aanvraag aan vrijgesteld te zijn van deze verplichting. In zijn aanvraag vermeldt betrokkene wel te zijn vrijgesteld van het aantonen van zijn identiteit (Of: vermeldt betrokkene dat zijn asielprocedure nog steeds hangende is), maar wordt dit niet expliciet aangetoond. Dat volgens art. 9ter, §2, 3e lid betrokkene deze vrijstelling uitdrukkelijk dient aan te tonen in zijn aanvraag. Dat betrokkene geen bewijs levert hiervan. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Principes

De materiële motiveringsplicht vereist een afdoende en een uitdrukkelijke motivering van een besluit dat er evenredigheid bestaat tussen het gewicht en de motivering van de beslissing. Die motivering moet uitvoeriger zijn naarmate een bestuur over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt. Een beslissing is afdoende gemotiveerd wanneer één ingeroepen (determinerend) motief de beslissing rechtvaardigt en het is verder vaste rechtspraak van de Raad van State dat de eventuele onwettigheid van een in rechte overtollig motief de wettigheid van de bestuurshandeling niet kan beïnvloeden. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht indien de motieven waarop het steunt onjuist zijn of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen.

Toepassing in voorliggend geval

In casu bestaat er duidelijk geen evenredigheid tussen het gewicht en de motivering van de beslissing. Daarnaast schendt de DVZ de beginselen van behoorlijk bestuur, door te kwader trouw te handelen. Verzoeker is, zoals aangegeven in het verzoekschrift op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, ernstig ziek. Men heeft bij hem HIV vastgesteld, en wegens de vrij hoge aanwezige virale lading, dient verzoeker dringend een behandeling te krijgen. Hij heeft aangegeven in zijn aanvraag

dat zijn asielpcedure nog lopende is. Bijgevolg kan hij aanspraak maken op de vrijstelling om een identiteitsdocument voor te leggen.

Hierna wordt aangetoond dat de DVZ zeer goed op de hoogte was of moest zijn van het feit dat de asielpcedure van verzoeker nog lopende was.

De DVZ betekent immers een bijlage 13quinquies aan vreemdelingen wiens asielpcedure. Op basis van artikel 52/3 §1 kan de DVZ een bijlage 13quinquies betekenen na een weigeringsbeslissing van het CGVS. In de praktijk betekent de DVZ de bijlage 13quinquies pas nadat de RW een negatieve beslissing neemt. Daar de DVZ in casu nog niet overging tot het betekenen van een bijlage 13quinquies aan verzoeker, betekent dit dat de DVZ op de hoogte was van het feit dat de asielpcedure van verzoeker nog lopende is. Daarbij is het voor verzoeker zeer moeilijk om het negatieve bewijs voor te leggen van het feit dat de RW nog niet overging tot het nemen van een beslissing. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat het griffiepersoneel van de RvV gelast wordt met het afleveren van attesten dat de asielpcedure nog hangende is? Het louter toevoegen van een verzoekschrift van een beroep bij de RvV is op zich tevens geen bewijs van het feit dat de procedure nog lopende is.

Men kan niet anders dan besluiten dat de DVZ de materiële motiveringsplicht heeft geschonden en tevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het leidt gewoon geen twijfel dat de asielpcedure nog lopende was.

De volgende paragraaf uit de motivering is tevens volstrekt onjuist.

“Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden In het kader van een vraag tot verlening van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Daar verzoeker nog in asielpcedure is, werd hem geen bevel betekend door de DVZ om het grondgebied te verlaten. Het is dus nergens aan de orde een verlenging te vragen van het bevel om het grondgebied te verlaten, daar er geen bevel is om het grondgebied te verlaten - wat de DVZ zeer goed weet, of minstens zeer goed dient te weten.”

2.2 Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft op 27 januari 2011 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Sinds 10 januari 2011 luidt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Art. 9ter

§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

(...)

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

(...)"

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf noch een identiteitsdocument noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven, bevat. De bestreden beslissing vervolgt dat verzoeker evenmin in zijn aanvraag aantoont vrijgesteld te zijn van deze verplichting. De bestreden beslissing verduidelijkt dat verzoeker vermeldde te zijn vrijgesteld, daar zijn asielprocedure nog steeds hangende is, maar stelt dat dit niet expliciet wordt aangetoond, zoals vereist door artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet.

In het middel voert verzoeker aan dat hij in zijn aanvraag tot medische regularisatie uitdrukkelijk aangaf dat zijn asielaanvraag nog lopende is en zich aldus op de vrijstelling om een identiteitsdocument over te maken, kon beroepen. Verzoeker betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer goed op de hoogte was of moest zijn van de hangende asielprocedure, nu de Dienst Vreemdelingenzaken een bijlage 13quinquies betekent na een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na een negatief arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gezien verweerder nog geen bijlage 13quinquies betekende, was de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte van het feit dat de asielprocedure nog lopende is. Verzoeker betoogt tevens dat het zeer moeilijk is een negatief bewijs voor te leggen. Hij betoogt dat een verzoekschrift op zich niet aantoont dat de procedure nog hangende is en meent dat het niet de bedoeling kan zijn dat het griffiepersoneel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelast wordt met het afleveren van attesten dat de asielprocedure nog hangende is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 januari 2010 een asielaanvraag indiende, die op 18 januari 2011 werd afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tevens blijkt dat het beroep tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 7 februari 2011 werd ingediend door verzoeker. Verzoeker stelde in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 27 januari 2011 dat *"De asielaanvraag van verzoeker is nog lopende, bijgevolg beroept verzoeker zich op de vrijstelling om een ID document over te maken."* Verzoeker voegde als bijlage bij deze aanvraag twee medische attesten.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager die meent van de vrijstelling van het voorleggen van identiteitsdocumenten te kunnen genieten, *"dit uitdrukkelijk"* moet aantonen. Hieruit volgt dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om

te oordelen dat verzoeker niet heeft aangetoond te kunnen genieten van deze vrijstelling, omdat hij in dit verband geen bewijs levert. Evenmin getuigt dit van een foutieve feitenvinding.

Verzoeker kan tot op zekere hoogte worden gevolgd waar hij aanvoert dat het voorleggen van bijvoorbeeld een bijlage 26 niet bewijst dat de asielpcedure nog steeds hangende is of dat het voorleggen van de beroepsakte voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bewijst dat de zaak nog steeds hangende is. De Raad wijst erop dat het voorleggen van deze stukken wel zou aantonen dat er een asielaanvraag werd ingediend of dat er een beroepsprocedure werd ingeleid. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wel beweerd maar niet met enig concreet element aangetoond dat hij daadwerkelijk een asielaanvraag heeft ingediend. In de hypothese dat een loutere bewering van het indienen van een asielaanvraag zonder het voorleggen van enig stuk zou volstaan, kunnen ook vreemdelingen die nooit een asielaanvraag hebben ingediend, voorhouden aan de voorwaarden te voldoen om te worden vrijgesteld van het voorleggen van identiteitsdocumenten.

Zoals verzoeker in het verzoekschrift lijkt te suggereren, is het wellicht mogelijk voor de verwerende partij om de stand van de asielpcedure na te gaan. Anderzijds schrijft de tekst van artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet voor dat dit "uitdrukkelijk" aangetoond moet worden in de aanvraag.

Bijgevolg oordeelt verweerder niet kennelijk onredelijk doch volgens de letter van de wet dat *"Evenmin toont hij in zijn aanvraag aan vrijgesteld te zijn van deze verplichting. In zijn aanvraag vermeldt betrokkene wel te zijn vrijgesteld van het aantonen van zijn identiteit (Of: vermeldt betrokkene dat zijn asielpcedure nog steeds hangende is), maar wordt dit niet expliciet aangetoond. Dat volgens art. 9ter, §2, 3e lid betrokkene deze vrijstelling uitdrukkelijk dient aan te tonen in zijn aanvraag. Dat betrokkene geen bewijs levert hiervan. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk."*

Waar verzoeker nog betoogt dat de tweede paragraaf van de motivering, aangaande de verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten volstrekt onjuist is, stelt de Raad vast dat het een overtollig motief betreft. Bovendien motiveerde de bestreden beslissing op redelijke wijze dat verzoeker geen bewijs bijbracht van zijn hangende asielaanvraag, zodat verzoekers argument niet kan worden gevolgd. Verzoeker toont niet aan dat het motief in de bestreden beslissing in verband met het gebrek aan bewijs inzake zijn asielaanvraag onjuist is of kennelijk onredelijk.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht of het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN